

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1326/2023
20.12.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Гордане Којић, Александра Степановића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Белић и браниоца окривљеног Саше Бојковића, адвоката Милоша Вучковића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 79/17 од 07.04.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 196/23 од 16.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.12.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Белић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 79/17 од 07.04.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 196/23 од 16.05.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Бојковића, адвоката Милоша Вучковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 79/17 од 07.04.2022. године и Апелационог суда у Београду Кж1 196/23 од 16.05.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 79/17 од 07.04.2022. године, окривљени Саша Бојковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела: примање мита из члана 367. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 9 месеци, пет кривичних дела трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ, за која су му утврђене казне затвора, и то за два кривична дела у трајању од по 3 месеца, за два кривична дела у трајању од по 4 месеца и за једно кривично дело у трајању од 5 месеци и кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 5. у вези става 3. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 8 месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 22.12.2014. године до 16.03.2015. године, а окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и због извршења кривичног дела

трговина утицајем у подстрекавању из члана 366. став 1. у вези члана 34. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 месеци.

Истом пресудом одузета је имовинска корист прибављена извршењем кривичног дела од окривљеног Саше Бојковића у висини од 4.950 евра, 2.500 USA и 397.000,00 динара, а од окривљеног АА у висини од 500 евра.

Наведеном пресудом обавезани су окривљени да накнаде паушалне трошкове кривичног поступка и то окривљени Саша Бојковић у висини од 50.000,00 динара, а окривљени АА у висини од 25.000,00 динара у року од 15 дана од правноснажности пресуде и под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 196/23 од 16.05.2023. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 79/17 од 07.04.2022. године у односу на окривљене Сашу Бојковића и АА у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду овим окривљенима претходно утврдио појединачне казне за кривична дела за која су првостепеном пресудом оглашени кривим и то окривљеном Сашу Бојковићу за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ из тачке 1. изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, за пет кривичних дела трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ из тачке 2, 3, 4, 5. и 7. изреке првостепене пресуде казне затвора у трајању од по 6 месеци и за кривично дело трговина утицајем из члана 366. став 5. у вези става 3. КЗ из тачке 6. изреке првостепене пресуде казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, а окривљеном АА за кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ казну затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело трговина утицајем у подстрекавању из члана 366. став 1. у вези члана 34. КЗ, казну затвора у трајању од 6 месеци, па их је осудио на јединствене казне затвора и то окривљеног Сашу Бојковића у трајању од 4 године и 6 месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 22.12.2014. године до 16.03.2015. године, а окривљеног АА у трајању од 8 месеци, док су жалбе бранилаца окривљеног Саше Бојковића, адвоката Милоша Вучковића и браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Белић одбијене као неосноване, а пресуда Вишег суда у Београду К 79/17 од 07.04.2022. године у непреиначеном делу, у односу на окривљене Сашу Бојковића и АА, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Јасмина Белић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио кривична дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ и трговина утицајем у подстрекавању из члана 366. став 1. КЗ, под тачком 1. и 5. изреке првостепене пресуде, или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновну одлуку првостепеном суду;

- бранилац окривљеног Саше Бојковића, адвокат Милош Вучковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 440. ЗКП), са предлогом да Врховни суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да побијане пресуде преиначи и ослободи окривљеног у

погледу кривично правне одговорности за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ.

Врховни суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и, у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списа предмета и правноснажних пресуда против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те након оцене навода изложених у захтевима, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јасмине Белић је неоснован;

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Бојковића, адвоката Милоша Вучковића је недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају само на једном доказу – записнику о саслушању окривљеног пред ВЈТ у Београду од 22.12.2014. године, а с обзиром да је одбрана током овог кривичног поступка указивала на незаконитост овог доказа, нижестепени судови су дали уско тумачење околности под којима је дат тај исказ окривљеног, ослањајући се на формализам више него на суштинска права окривљеног у складу са ЗКП-ом. Наиме, припадници ВБА су се окривљеном обратили у марту 2014. године, када је започет притисак на њега у ком правцу треба да формира своју изјаву против окривљеног Саше Бојковића, а један од припадника ВБА је био ББ, окривљени је био одведен у просторије ВБА, указано му је да мора показати вид „сарадње“, јер ће у противном уследити отказ и притвор и да му они „кроје судбину“. Према наводима захтева, окривљени је дана 22.12.2014. године фактички лишен слободе у раним јутарњим часовима када је дошао на посао и задржан до саслушања које је започето у 12,50 часова, а да у конкретном случају нису постојали услови за хапшење у складу са чланом 291. став 1. ЗКП, нити су постојали разлози за притвор, да је у записник о саслушању унето да ће се окривљени бранити сам, што је уследило на сугестију јавног тужиоца да му није потребна стручна одбрана, све време саслушања иза окривљеног су се налазила два припадника ВБА, а окривљени није давао исказ у несметаном излагању, него је само морао да потврдно одговара са „да“ на већ припремљен текст изјаве који му је само прочитан. На наведени начин је злоупотребљен институт хапшења, јер нису постојали разлози за притвор, а саслушање окривљеног је требало да се одвија у смислу члана 289. ЗКП – позивањем окривљеног, тим пре што је окривљени већ од марта 2014. године био под посебном доказном радњом тајног надзора комуникације из члана 166. ЗКП. Из свега наведеног произилази да ако није формално, онда јесте „фактички“ дошло до задржавања окривљеног у смислу члана 74. тачка 3) ЗКП, па је дошло до злоупотребе права на одбрану тј. није омогућена делотворна одбрана окривљеном. Из наведених разлога доказ на коме се заснивају правноснажне пресуде – записник о саслушању окривљеног АА пред Вишим јавним тужиоцем у Београду од 22.12.2014. године представља доказ изведен у супротности са ЗКП.

Из списа предмета произилази да је Извештај о полицијском хапшењу и спровођењу ухапшеног АА КУ 14/2446/3-8 од 22.12.2014. године, сачињен на основу

члана 291. став 1. ЗКП и предат ухапшеном истог дана у 12,30 када му је предат и Образац о правима и дужностима ухапшеног лица из члана 293. став 1, 68. став 1. тачка 1) до 4) и тачка 6) и члана 69. став 1. и члана 70. ЗКП, које је ухапшени АА својеручно потписао.

Из списка надаље произилази, да је ухапшени АА предат јавном тужиоцу Вишег јавног тужилаштва у Београду Огњену Ђурићу у просторијама ВБА у Београду улица Бирчанинова број 5 дана 22.12.2014. године у 12,45, као и да је саслушање ухапшеног обављено у просторијама 1. Центра ВБА у Београду, Бирчанинова број 5.

Из записника о саслушању осумњиченог у Вишем јавном тужилаштву у Београду КТ 1725/14 од 22.12.2014. године, произилази да је саслушање започето у 12,50 и завршено у 14,30, да је ухапшени упозорен и поучен о својим правима у смислу члана 69, 68, 70. и 74. ЗКП, а нарочито да је поучен да има право да свој исказ да у присуству браниоца и да се ухапшени изјаснио да браниоца неће ангажовати, да је обавештен шта му је стављено на терет и о разлозима хапшења, да је ухапшени изјавио да је све разумео и да је у неометаном излагању изнео свој исказ, да је записник прочитан, да на записник није било примедби, да је записник потписан од стране окривљеног АА

Из свега наведеног, по налажењу Врховног суда произилази да је хапшење и саслушање окривљеног АА пред Вишим јавним тужилаштваом у Београду у свему спроведено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, па се на овако изведеном доказу пресуда може заснивати. Са друге стране постојања претходне присиле на окривљеног и оспоравање постојање разлога за одређивање притвора окривљеном, на шта се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује, по налажењу Врховног суда представља чињенична питања која не могу бити разлог за подношење овог ванредног правног лека, па је захтев браниоца окривљеног у делу у коме се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењен као неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује и на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у погледу кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, изрека не садржи законска обележја овог кривичног дела, јер да би ово дело постојало мора се тачно знати која овлашћења је имао окривљени Саша Бојковић и да ли радња слања упитника представља његову службену радњу.

Одредбом члана 368. став 1. КЗ, прописано је да ко службеном или другом лицу учини, понуди или обећа поклон или другу корист да службено лице у оквиру свог службеног овлашћења или у вези са својим службеним овлашћењем изврши службену радњу коју не би смело извршити или да не изврши службену радњу коју би морало извршити или ко посредује при оваквом подмићивању службеног лица казниће се затвором од 6 месеци до 5 година.

Одредбом члана 34. став 1. КЗ прописано је да ко другог са умишљајем подстрекне да изврши кривично дело казниће се казном прописаном за то кривично дело.

Из тачке 1. изреке првостепене пресуде у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да су окривљени Саша Бојковић и АА у периоду од 03.06.2013. године до априла 2014. године у Београду, у урачунљивом стању и свесни забрањености свога дела и то окривљени Саша Бојковић, као службено лице примио поклон, односно новац, да у оквиру свог службеног положаја не изврши службену радњу коју би морао извршити, а окривљени АА учинио му поклону у виду новчаних износа, при чему је окривљени Бојковић у периоду од 22.12.2011. године до 03.06.2013. године, када је био начелник Одељења управе за људске ресурсе J-1 Генералштаба Војске Србије примио износ од 800 евра у пролеће 2012. године од окривљеног АА у ресторану „Стеко“ код Аутокоманде у Београду, да издејствује запослење ВВ, супруге окривљеног АА у Војномедицинској академији, где је иста конкурисала за радно место чистачице, с тим што окривљени Саша Бојковић за примљени наведени новчани износ није тада издејствовао запослење за њу, а наведени новчани износ је задржао, након чега је окривљени Саша Бојковић од 03.06.2013. године, као начелник Одељења за персоналне послове, Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране у јесен 2013. године у ресторану код Аутокоманде, у коју је претходно позвао окривљеног АА да дође, саопштио окривљеном АА да је расписан интерни конкурс за пријем помоћног радника у кухињи Војне академије, и затражио је од окривљеног АА износ од још 650 евра, како би ВВ добила посао на наведеном радном месту кроз поступак пријема цивилних лица на службу у Војсци Србије, без јавног конкурса, при чему се ВВ на евиденцију лица заинтересованих за заснивање радног односа у МО у ВС као супруга војног лица пријавила, те му је окривљени АА неколико дана након тог разговора предао износ од 650 евра у посластичарници на Тргу Републике у Београду, да би затим окривљени Саша Бојковић дана 02.12.2013. године преузео упитнике за безбедоносну проверу ВВ и ГГ и на даљи поступак у ВБА послао само упитник ВВ, иако је био дужан да пошаље упитник и за другу кандидаткињу, а под његовим утицајем је комисија за пријем у радни однос дана 10.02.2014. године дала предлог да се за наведено радно место у радни однос прими ВВ, упркос томе што је она на испиту из хедонике имала оцену 2,80, а кандидаткиња ГГ је имала вишу оцену тј. оцену 4,00 и на тај начин омогућио ВВ да добије решење о раду на одређено време, о чему је Управа за кадрове СЈР МО РС дана 04.04.2014. године донела решење о пријему у службу на одређено време ВВ.

По налажењу Врховног суда, из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које је окривљени АА правноснажно оглашен кривим, јасно произилазе сви субјективни и објективни елементи тог кривичног дела, а наиме да је окривљени АА са умишљајем, у урачунљивом стању, свестан забрањености свога дела, службеном лицу окривљеном Саша Бојковићу учинио поклон у виду новца, да окривљени Саша Бојковић у оквиру свог службеног овлашћења изврши службену радњу коју не би смео извршити, па је окривљени Саша Бојковић од окривљеног АА у пролеће 2012. године примио износ од 800 евра да издејствује запослење супруге окривљеног АА на Војномедицинској академији, где је иста конкурисала за радно место чистачице, али запослење није издејствовао, а у јесен 2013. године је окривљени Саша Бојковић примио и износ од 650 евра, да би супруга АА добила посао помоћног радника Војне академије, након чега је преузео упитнике за безбедоносну проверу ВВ и ГГ и на даљи поступак у ВБА послао само упитник ВВ, иако је био дужан да пошаље упитник и за друге кандидаткиње, а под његовим утицајем Комисија за пријем у радни однос је дана 10.02.2014. године дала предлог да се за наведено радно место у радни однос прими ВВ, упркос чињеници да је друга кандидаткиња имала боље резултате из хедонике, након чега је ВВ и добила решење о

раду на одређено време. Имајући у виду да изрека побијане пресуде у тачки 1. у погледу окривљеног АА садржи све субјективне и објективне елементе кривичног дела давање мита из члана 368. став 1. КЗ, наводи захтева за заштиту законитости браниоца овог окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 439. став 1. КЗ, у погледу овог кривичног дела, од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Бранилац окривљеног АА у захтеву наводи да је повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП учињена и у погледу кривичног дела трговина утицајем у подстрекавању из члана 366. став 1. КЗ, јер нису наведене радње подстрекавања учињене од стране окривљеног АА, нити је дат њихов законски опис, јер из изреке произилази да је радњом предаје новца, окривљени заправо подстрекао окривљеног Сашу Бојковића на извршење кривичног дела, а с обзиром да је предаја новца потребна за постојање кривичног дела трговина утицајем, не може се истовремено узети као и радња подстрекавања. Бранилац у захтеву даље наводи, да иако се ради о овом кривичном делу, окривљени АА је могао бити оглашен кривим само због извршења кривичног дела из члана 366. став 2. КЗ, у ком случају је наступила застарелост кривичног гоњења.

Одредбом члана 366. став 1. КЗ прописано је да ко захтева или прими поклон или какву другу корист за себе или другога, непосредно или преко трећег лица, да коришћењем свог службеног или друштвеног положаја или стварног или претпостављеног утицаја, посредује да се изврши или не изврши нека службена радња, казниће се затвором од 6 месеци до 5 година, а ставом 2. истог члана прописано је да ко другом непосредно или преко трећег лица обећа, понуди, или да поклон или какву другу корист да коришћењем свог службеног или друштвеног положаја или стварног или претпостављеног утицаја посредује да се изврши или не изврши нека службена радња, казниће се затвором до 3 године.

Из тачке 5. изреке првостепене пресуде, у односу на коју је поднет захтев за заштиту законитости произилази да су окривљени Саша Бојковић и АА у периоду од средине 2013. и у току 2014. године у урачунљивом стању са умишљајем, свесни забрањености свога дела, окривљени Саша Бојковић као начелник Одељења за персоналне послове, Управе за кадрове, Сектора за људске ресурсе, Министарства одбране у улици Немањиној примио награду за себе да коришћењем свог службеног положаја посредује да се изврши службена радња обухваћена поступком превременог пензионисања окривљеног ДД..., тако што је ради утицаја на лица задужена за одлучивање о способностима и персоналним решењима окривљеног ДД, која се тичу његовог превременог одласка у пензију, на мајора ЂЂ са ВМА дана 31.03.2014. године наведеном сведоку рекао да „наките налаз“, затим је председника више Војно лекарске комисије ЕЕ питао да утврди шта се дешава са решењем за окривљеног ДД, а дана 25.06.2014. године је начелнику Одељења за људске ресурсе Команде за обуку ЖЖ саветовао да наведе у предлогу за пензионисање окривљеног ДД да је имао повреду, да му се нађе неко место у систему сходно његовим способностима, да га „нагрде“ да је био дуго на боловању због психичких проблема и нестабилности у породици, за шта је преко окривљеног АА примио награду од трећеокривљеног ДД у новчаном износу од 3.000 евра, односно 350.000,00 динара, на тај начин што је окривљени ДД окривљеном АА дана 27.05.2013. године предао износ од 3.500 евра односно око 408.000,00 динара, којом приликом су сачинили фиктивни уговор о позајмици, након чега је два дана касније окривљени АА окривљеном Сашу Бојковићу у ресторану који се налази у близини Аутокоманде предао износ од 3.000 евра, како би исти утицао да се

окривљени ДД превремено пензионише, при чему је окривљени АА новчани износ од 500 евра, односно око 58.000 динара, од износа од 3.500 евра задржао за себе, а на име награде поводом познанства са окривљеним Сашом Бојковићем за поступак посредовања у извршењу горе наведених службених радњи, које су требале да обезбеде превремено пензионисање окривљеног ДД, при чему је окривљени ДД у наведеном периоду у урачунљивом стању са умишљајем и свестан забрањености свога дела, са умишљајем подстрекао на наведени начин окривљеног Сашу Бојковића на извршење описаног кривичног дела, док је окривљени ДД преко трећег лица, односно окривљеног АА дао награду окривљеном Сашу Бојковићу у наведеном новчаном износу да коришћењем свог службеног положаја посредује да се изврши наведена службена радња.

По налажењу Врховног суда, из чињеничног описа радње извршења кривичног дела трговина утицајем у подстрекавању из члана 366. став 1. у вези члана 34. КЗ за коју је окривљени АА оглашен кривим правноснажном пресудом, јасно произилазе сви субјективни и објективни елементи тог кривичног дела у подстрекавању. По налажењу Врховног суда радња подстрекавања окривљеног АА на извршење кривичног дела од стране окривљеног Саше Бојковића састоји се у давању новца окривљеном Сашу Бојковићу да овај окривљени, коришћењем свог службеног положаја и утицаја посредује да се изврше радње у циљу превременог пензионисања окривљеног ДД. Битан елемент кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ не представља давање новца, већ примање новца, али давање новца представља радњу подстрекавања на извршење овог кривичног дела, у смислу члана 34. КЗ, за шта је окривљени АА и оглашен кривим. С обзиром да је окривљени Саша Бојковић примио новац у његовим радњама се стичу битни елементи кривичног дела трговина утицајем из члана 366. став 1. КЗ, а с обзиром да га је окривљени АА подстрекао на извршење тог кривичног дела, правилно су радње окривљеног АА квалификоване као кривично дело трговина утицајем у подстрекавању из члана 366. став 1. у вези члана 34. КЗ, а не неког другог кривичног дела.

Из наведених разлога наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА којима се на наведени начин указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, од стране Врховног суда оцењени су као неосновани.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП) учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног Саше Бојковића, адвокат Милош Вучковић, навођењем као разлога за подношење захтева повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се она састоји, већ суштински у образложењу захтева, оспорава и полемиче са чињеничним утврђењем у

правноснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног Саше Бојковић као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама наводи да су у погледу кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ изведени докази погрешно оцењени и то исказ окривљеног АА дат у претходном поступку, који је измењен на главном претресу, као и исказ сведока ЗЗ, из кога произилази да је окривљени Саша Бојковић претио овом сведоку, што не представља радњу извршења кривичног дела примања мита за које је окривљени оглашен кривим.

Како је дакле у поднетом захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Бојковић само формално означена повреда закона због које је подношење захтева дозвољено – повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, а суштински се указује на недозвољен разлог за подношење захтева – на погрешно и непотпуно утврђењено чињенично стање (члан 440. ЗКП), Врховни суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Бојковића оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у коме је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА одбијен као неоснован, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Саше Бојковића одбачен као недозвољен.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милена Рашић, с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**